Νίκη Κατσαούνη

ΜΝΗΜΗ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Κι ύστερ’ ανοίγει τα παράθυρα και μπαίνει.
Αγκάλες ήλιου
και κλωνάρια φεγγαριού
μεσ' στα σεντόνια τα σκορπάει
κι ευωδιάζουν σαν άστρα
σε λιβάδια τ’ ουρανού.

Κι ύστερα κλείνει τα παράθυρα
και μένει.
Μελτέμι μέντας
που ξεστράτισε γι’ αλλού
κι άλλαξε γνώμη, «εδώ μ’ αρέσει», λέει
μοιάζει σαν θάλασσα, σαν μύθος
του βυθού,
που κρύβονταν μες σ’ όστρακο αρχαίο
και δεν γινότανε να ειπωθεί
παρά για λόγο απόκοσμο, σπουδαίο
κρυφά, γλυκά, χωρίς να ακουστεί.

Ανοίγει τα παράθυρα και μπαίνει.
Νάμα σαν νόημα που κάπου με καλεί
άκουσμα γνώριμο απ' την Αγία Ζώνη
κιούλι μυρίζει και γιασεμί.